

Literární Trapsavec v letošním roce také ožil novou mladou autorskou krví. Po vyhlášení akce Ulov si svého youngpsavce narostl po dlouhých letech počet mladých autorů v kategoriích do 23 let. Nové tváře se neztratily a dne vám předkládám úspěšnou báseň a povídku právě z těchto kategorií.

Příjemné čtení **ZA OKRAJEM** Svítá a svět barvy nemá,
já za okrajem jsem jako zvěd
když krajina je šedá,
a pak probudí se celý svět. **3. místo poezie do 23 let**

Linda Kastlová, Holýšov TAM U KRÁLOVÝHO HRADCE Nesmáli jsme se Willovi proto, že si za skrýš před bouřkou vybral to nejpitomnější místo pod sluncem, vykotlanej popovickej dub, což byl ten největší strom v širém okolí.

I když to byl absurdní prohrěšek nejen vůči jeho pečlivě budovaný pověsti větrem ošlehaného zálesáka, ale i veškerému zdravému rozumu. Brzy totiž vyšlo najevo, že tam nehledal ani tak útočiště před psím počasím, a že to, co tý noci zažil, by rozhodilo i většího hrdinu.

Když v pátek odpoledne dorazil od železniční zastávky v Dlouhejch Dvorech na náves do Střezetic, jeho cílem se z pochopitelenejch důvodů stala místní hospoda. Což byl první kámen úrazu. A ne snad proto, že tu v krátkém čase dokázal zkonsumovat hned pět Rampušáků. Willovo vzezření totiž evidentně zaujalo místní strejce, od nichž se postupem večera dozvěděl nejen několik pověstí místního kraje, ale ochutnal i blíže nespecifikovanou pálenku.

Na to vypravování si pak vzpomněl o pár hodin později, když se snažil usnout uprostřed toho hromobití, co si v hlasitosti nezadalo s utrhnutím se kusem skály, řítícím se do propasti.

V houští uprostřed lesa byl sice v relativním bezpečí před deštěm i bleskama, ale ty kapky vody, propadávající skrz větve a jehličí, zatím vesele vyluzovaly zvuk, při kterém si nebyl jistej, jestli vedle něho zrovna někdo nenašlapuje. A jasný světlo blesku zas každou chvíli osvítilo jeho okolí tak, že viděl všechny kmeny stromů jak v pravý poledne. Mohla to být kouzelně dobrodružná podívaná.

To by ale Will nesměl nabýt dojmu, že při jednom z těchto světelnejch efektů zahlídnul mezi těma kmenama něco, co připomínalo lidskou postavu. Nebo si spíš neměl vzpomenout na to, co říkali strejci v hospodě.

O tom, že se tady v roce osmnáct set něco bojovalo.

Prej tu byly tisíce mrtvejch. A úplně nejvíc jich bylo v nějakým lese, co se menuje po Svídě krvavý, což je fakt krutě trefný.

Je to vlastně takovej jeden velkej hřbitov. Les plnej křížů a pomníků. A hlavně těch pohřbenejch nebožtíků.

Strašidelnejm historkám se Will s oblibou poškleboval.

Jenomže teď byl v lese. A v hlavě se objevila myšlenka, že je to dost možná přesně ten les, o kterém byla řeč.

Prej tam straší.

A vůbec tam nezpívaj ptáci.

I když se snažil přesvědčit sám sebe, že je to pitomost, jeho pozornost už se začala ubírat vytyčeným směrem. A taky si vzpomněl, že cestou ze vsi jeden kříž minul.

... a kolem jsou možná desítky takovejch.

Netrvalo ani tak dlouho a byl si vlastně docela jistej, že ten obrys postavy doopravdy viděl.

Dál ho obklopovalo to deštivý našlapování podrážek na praskajícím klestí. Za chvíli už ta postava nebyla jedna. Za tímhle stromem byl taky nějakej stín. A za támhletím jakbysmet. Pak si řekl, že je to pitomost a převalil se na bok.

Tam u Králového Hradce a Za okrajem

Napsal uživatel Belmondo
Úterý, 09 Červenec 2019 12:20

To Franta z Máslojed tam jednou v noci byl a něco ho tam chytlo za ruku!
Bouřka pak po nějaký době ustala, ale to ticho, co se po ní rozhostilo, bylo snad ještě víc nepříjemný. Slyšel o to víc každej svist větru a všechny ty podezřelý zvuky.
A pak se ozvala rána. Ne hřmění, ale divná tupá rána, jako když sebou něco velkého a těžkého práskne o zem. To s Willem trhlo. Chvíli zůstal ve strnulý pozici.
A taky se mu zdálo, jako by se tu nějak nezvykle ochladilo.
Převalil se na druhéj bok.
Načež začal uvažovat, jestli tím bokem neleží zrovna nad nějakým nešťastníkem, co tu před těma sto padesáti léty našel svůj hrob.
Po další hodině snahy o to zaspát všechny fantastický výplody svojí bujný představivosti to vzdal.
Posadil se, vysoukal nohy ze spacáku a pořád ještě rozvážně začal balit svoje přístřeší. Ten les byl prostě divnej. Mrazivej.
Dopínal poslední přezku na usce. Natáhl se pro žracák, co se ležel opodál.
A něco – bylo špatně.
NĚCO ho DRŽELO ZA RUKÁV.
Škubnul rukou ze žracákem k sobě, ale marně.
Drželo ho to.
Zběsile rukou zamáchal. Nic.
Voják. Mrtvej, rozstřílenej voják. Táhne mě k sobě do hlíny.
Znovu prudce škubnul, ozvalo se cosi jako trhavé rupnutí, a k jeho vlastnímu překvapení to sevření povolilo.
Nečekal ani vteřinu. Vandráckej pud ho přiměl čapnout usku i žracák. A vyrazil pryč. Hnal se bezhlavě lesem i polem. Nohy mu podkluzovaly na promáčený cestě.
Pak dorazil do vsi. Mezi živý. Do bezpečí.
Trochu zvolnil krok.
A zatímco popadal dech, padl mu ve světle pouličních lamp do oka ten velkej vykotlanej dub. Snad ho popadla neovladatelná únava z toho sprinterskýho výkonu a nervovýho vypětí, že si ustal přímo v tý stoletý dutině.
Jak jsem řekl, nesmáli jsme se Willovi proto, že si za skrýš před bouřkou vybral to nejpitomějši místo pod sluncem.
A vlastně bysme mu i tu duchařskou historku uvěřili, kdyby tam s náma nebyl kamarád Mlok, kapacita přes historii a místní královehradeckej patriot.
Krvavý les Svíb se totiž nacházel asi devět kilometrů severovýchodně od místa, kde se Will chytil rukávem do trní.
Měl od něj natrženou košili. **1. místo próza do 23 let, Malý Trapsavec**
Renáta Trenky Nová, Horní Bělá